

[Wilhelm.]

skadelige, men som ikke bliver blotlagt f. eks. gennem en retssag, evt. fordi eksisterende lov er utilstrækkelig.

Det var således redegørelser af den art, der dannede grundlag for lovgivningsinitiativet mod økonomisk kriminalitet i det hele taget.

Der er til stadighed grund til at konfrontere resultatet af dette lovgivningsinitiativ med virkeligheden, da det er den eneste mulighed for at vurdere, om loven opfylder hensigten.

I betragtning af den lange række af højst besynderlige omstændigheder i forbindelse med G. I. Michaelsens B & W-aktier og den dermed sammenhængende betalingsstandsning, som blev påtvunget firmaet den 5. november 1973, der er klarlagt af dagspressen gennem de seneste måneder, forekommer det vanskeligt at finde noget eksempel, der er mere velegnet til at belyse bagmandslovgivningens tilstrækkelighed eller utilstrækkelighed.

Det turde være indiskutabelt, at den spilen hasard med en af landets største arbejdspladser, som knyttede sig til denne spekulation i B & W-aktier, må karakteriseres som skadelig økonomisk virksomhed, hvad enten der er foregået noget kriminelt eller ej. Det må være af betydelig interesse at få opklaret, om denne virksomhed, som meget let kunne have resulteret i lukning af B & Ws skibsværft, ville kunne være stoppet med den senere vedtagne bagmandslovgivning.

Det ligger i spørgsmålet, at redegørelsen kan baseres på de oplysninger, bagmandspolitiet allerede måtte ligge inde med, samt at spørgsmålet i modsat fald indeholder en opfordring til ministeren om at lade bagmandspolitiet iværksætte en undersøgelse med henblik på den ønskede redegørelse.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (28/1 76):

Ved lov nr. 318 af 19. juni 1974 blev der gennemført en ændring af tinglysningsloven, konkursloven og retsplejeloven med henblik på bekæmpelse af skadelig økonomisk virksomhed. Ved lov nr. 250 af 12. juni 1975 blev der bl. a. gennemført en skærpelse af straffelovens bestemmelser om økonomisk

kriminalitet. Disse ændringer trådte i kraft den 1. juli 1975.

De økonomiske dispositioner, der omtales i spørgsmålet, ligger tilbage i tiden før den 5. november 1973, dvs. før den skærpede lovgivning vedrørende skadelig økonomisk virksomhed blev gennemført. Der kan derfor ikke opstå spørgsmål om retsforfølgning af de implicerede efter den nævnte nye lovgivning.

Jeg finder ikke fornøden anledning til at anmode politiet og anklagemyndigheden om at foretage en formentlig meget omfattende og tidkrævende undersøgelse af, hvorvidt de dengang foretagne dispositioner måtte være i strid med de senere gennemførte ændringer af lovgivningen til bekæmpelse af økonomisk kriminalitet. Jeg vil samtidig gerne henlede opmærksomheden på mit svar af 20. januar i år til hr. Wilhelm, hvori jeg bl. a. fremhævede, at jeg ikke kunne udtale mig om, hvorvidt der — efter den i 1973 gældende lovgivning — er påbegyndt eller har været foretaget strafferetlige undersøgelser vedrørende enkeltpersoners formodede overtrædelser af straffelovgivningen.

Af *Voigt* (FP) til justitsministeren (23/1 76):

„Vil ministeren overveje, om det ikke ville være hensigtsmæssigt, i samarbejde med de øvrige nordiske lande at etablere et fælles fængsel alene beregnet på udlændinge?“

(Spm. nr. 271).

Begrundelse.

Det er jo klart påvist, at i forhold til den procentvise del af de indsatte er flugtforsøg i særlig grad præget af udlændinge.

Disse mange flugtforsøg kan jo givet medføre et alvorligt afbræk i resocialiseringen på grund af nødvendige yderligere sikkerhedsforanstaltninger og indskrænkninger, og på den baggrund kunne det være nok så fornuftigt at indsætte udlændinge i et fælles fængsel med en væsentlig større sikkerhedsmargen mod flugtforsøg.

Justitsminister *Orla Møllers* svar (28/1 76):

Efter lov nr. 214 af 31. maj 1963 om sam-